

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת פנחס

כ"ד תמוז תשע"ה

928

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:31 | 7:23 | 7:28 | 7:13 **הדלקת נרות**

8:30 | 8:34 | 8:33 | 8:30 **מוצאי שבת**

9:14 | 9:19 | 9:17 | 9:14 **רבינו תם**

שבת מברכין, ראש חודש ביום שישי המולד ביום ששי בשעה 7 ו-49 דקות 8 חלקים

הילולא דצדיקיא

- כד - רבי כמוס פלח ראב"ד טריפולי
- כה - רבי אריה לייב בעל 'שאגת אריה'
- כו - רבי אהרון ברכיה ממודינא מח"ס 'מעבר יבוק'
- כז - רבי אלעזר אבוחצירא
- כח - רבי יוסף שלום אלישיב
- כט - רבינו שלמה יצחקי רש"י הקדוש
- א - אהרן הכהן

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התוצאה: חורבן בית המקדש

ואם כן יש להבין מדוע שתיקת החכמים שלא הוכיחו את בעל הבית, התפרשה אצל בר קמצא כאילו ניחא להו במעשה זה, וכתוצאה מכך הלשין את היהודים אצל הקיסר והביא לחורבן הבית, אולי שתיקתם היתה אך ורק בכדי למצוא חן בעיני בעל הבית?

ונראה לבאר, הדנה דבר ידוע הוא לכל שתפקידם של החכמים הוא להשפיע מרוחם ומהודם על כל בני העיר, ואף גם להטיל מרות על כולם כדי שהכל יושפעו מהם לטובה בכל מעשיהם ובהתנהגותם, ואם אותם חכמים שיישבו בסעודה היו אכן משפיעים לטובה על בני העיר, הרי שגם התנהגות בני העיר היתה טובה יותר, ובפרט בשעה שהכל יושבים יחדיו, אבל כאן אנו הרי רואים דבר הפוך לגמרי דווקא בנוכחות כל החכמים יכול אדם לבזות את חבריו ללא כל פוצה ומצפץ, ולא עוד אלא שהחכמים עצמם יושבים ואינם מגיבים כלל למשמע דברי הבושה והביזיון הנוראיים, משמע אפוא שאדם זה הוא לא קיבל כל השפעה מהחכמים ולמה? כי בודאי גם החכמים אינם מתנהגים טוב יותר שהרי הם יושבים ולא מוחים כלל על מה שממעו, משמע כי בודאי ניחא להן בזה. ועל כן הלך בר קמצא להלשין עליהם בפני הקיסר וגרם לחורבן בית המקדש.

ואם נשאל כיצד באמת הגיעו החכמים בעצמם לדבר שכזה? הסיבה העיקרית לכך היא, שנאת חינום, והדבר גם מרומז במילים 'שנאת חינום' כי ראשי התיבות וסופי התיבות הם: ש"ח מ"ת. פירוש כי כשאין שיחות קודש רק שיחות חולין ולשון הרע, שאינם לפי השקפת התורה, הרי שמגיעים לשנאת חינום ולמיתה ממש, כאותו בעל הבית שהרג את בר קמצא מבושה, ולא עוד אלא שהחכמים יושבים ואינם מגיבים, משמע שגם הם בחרו בדרך עקלקלה זו לחפש רק את כבוד עצמם ולחפש רק את נגעי הזולת, ואם כן האשמה היא רק על החכמים דניחא להו בזה. ולכן הלך להלשיןם וקטר על עם ישראל.

ואם נתבונן בהמשך המעשה, נבחין כי אכן כך התנהגו חכמי ישראל כאשר הקיסר שלח את קרבנו, הלך בר קמצא והטיל בו מום בריסי עיניו, ראו חכמים את המום ורצו להקריב את הקרבן משום שלום מלכות, ורבי זכריה בן קבוטל טען בפניהם; יאמרו, בעלי מומין קרבין לגבי מזבח! ואכן לבסוף לא נקריבו את הקרבן ונחרב הבית, ואמרו חכמים: ענוותנותו של זכריה הביאה לחרבן בית א-להינו.

ולכשנתבונן בענין רואים כי בשביל שלום מלכות היו צריכים להעביר על מידותיהם ולהקריב את קרבן הקיסר, אולם כאן התנהג רבי זכריה בענווה פסולה והורה לחכמים שלא להקריב את הקרבן, ומדוע? מכיוון שגם בין החכמים עצמם לא היה שורר השלום ולא התחשבו אחד בדעת השני מכיוון שכל אחד מהם רצה למצוא חן ולא לעשות את רצון קונו באמת ובתמים. וכתוצאה מכך נחרב הבית.

ידוע הדבר ומפורסם הסיפור שהתרחש בירושלים אשר עליו אמרו חז"ל "אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים" (גיטין נה, ב) שכן, אותו שונא שנקרא 'בר קמצא' שנזרק מהסעודה הלך אל הקיסר ואמר לו 'מרדו בך יהודאי' (מרדו בך היהודים) והוא ראייה: אם תשלח קרבן להקריבו בבית המקדש, הרי שהיהודים לא יקריבו אותו. וכך היה.

ויש להבין במעשה זה, כיצד יתכן שלתמידי חכמים שישבו בסעודה זו, שתקו ולא הגיבו מאומה כאשר ביישו בריב את בר קמצא, על אף שהוא רצה לשלם את כל הסעודה ממיטב כספו, וכי הם היו נגועים בשנאת חינום לאנשים שהם שרויים במצב של בושה וכלימה. האמנם? כשהם רואים אדם שסובל בצורה נוראה כשמביישים אותו בריב ואינם מגיבים כלל?

ואם תימצי לומר שהם עשו את עצמם כמי שאינם רואים כלל מה שמתרחש, הרי שדבר זה חמור הרבה יותר. שכן אז התביעה נגדם היא חמורה יותר, על שהם כובשים את עיניהם מלהוכיח כאשר הם רואים שנעשית עוולה, ודבר זה מראה על רשעות וצביעות לשמה, וכי נעלם מעיניהם מה שאמרה התורה הקדושה (ויקרא יט, טז) "לא תעמוד על דם רעך"!

ונראה בהסבר הענין בטוב טעם, ישנם שני סוגי צדיקים בעולם: יש סוג של צדיקים שכל מגמתם ורצונם הוא אך ורק לעשות את רצון קונם, מבלי להתחשב כלל בדעת עצמם האישית. וכבר מצינו כן בדברי חז"ל (חולין ז, א) על רבי פנחס בן יאיר שהלך לקיים מצות פדיון שבויים. פגע בנהר גינאי וביקש מהנהר לחלוק לו מימיו. אמר לו הנהר; אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות רצון קוני, אתה ספק עושה ספק לא עושה אבל אני ודאי עושה. או אז אמר לו רבי פנחס בן יאיר; גוזרני עליך שתחלוק לי מימך, ואם לא, גוזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם. חלק לו הנהר את מימיו.

הרי לנו מכאן כי כך היא דרך הצדיקים האמיתיים, לעשות תמיד את רצון אביהם שבשמים מבלי להביט כלל על דעת עצמם, מבלי להתחשב בהנאת עצמם או בנגיעתם האישית. ובשביל כך הרי הם מוכנים גם למסור את נפשם עבור קידוש השם יתברך, מבלי שיהיה עליהם מורא של בשר ודם.

ולעומת זאת ישנם 'צדיקים' שכל מגמתם הוא לעשות את רצון אחרים. דהיינו 'צדיקים' אלו הם רק מתחזים לצדיקים וכל רצונם הוא רק להתחשב בדעת עצמם, והם רוצים למצוא חן בעיני אחרים אפילו אם אחרים אלו אינם צודקים.

ומעתה נבין ונשכיל את מה שהתרחש באותה סעודה. בזמן בית המקדש היו צדיקים וחכמים כאלו שכל מגמתם היתה לעשות את רצון אחרים, ורק טובתם האישית היתה לנגד עיניהם. הם אמנם עסקו בתורה, אבל כשהגיע הדבר להוכיח אחרים, הם פשוט נאלמו דום מכיון שרצו למצוא חן בעיני אחרים, והם אלו החכמים שישבו בסעודה ולא הוכיחו את בעל הבית בשעה שבייש את בר קמצא, כיון שרצו למצוא חן בעיני בעל הבית.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

דמיון מודרך משיג מבט אמיתי

"ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה" (במדבר כז, יז)

כשעמד משה לדון בדברים עם הקב"ה וביקש שיפקוד איש על העדה, המחיש משה את בקשתו במשל הלקוח מעולם החי "ולא תהיה עדת ד' כצאן אשר אין להם רועה".

ובאמת יש לשאול מדוע זקוק משה לתת להקב"ה ציור שכזה, וכי הקב"ה זקוק למשלים ודימויים?

ביאור נפלא מובא בשם המשגיח רבי אליהו לאפיאן זצ"ל:

היות ומשה רבינו עמד בתפילה ותחנונים להקב"ה, השתמש משה רבינו בציור חי לעצמו, כדי שתפילתו תהיה מעומקא דליבא. ובכך ביאר לעצמו, מדוע מבקש הוא מנהיג ראוי, כדי שלא תהיה עדת ה' כצאן ללא רועה.

היה זה מיסודות בית התלמוד תורה דקלם, לעורר את כוח הציור, לפי שבכוחו לתת מבט אמיתי בכל חלקי עבודת השי"ת. וידוע מה שהיה מרגלא בפומיה של הסבא מקלם: "מה בין צדיק לרשע? ציור..."

סיפר המשגיח הגה"צ רבי דן סגל שליט"א, שפעם בתקופה שהרב מפוניבז' זצ"ל חלה ואושפז בבית החולים, עורר המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל בתוך וועד בישיבה, שחובה על כל אחד מבני הישיבה לזעוק בתפילה לרפואתו, בפרט מתוך חובת הכרת הטוב שחייבים לו. בתוך הדברים אמר, אומר לכם כיצד תתפללו עליו מתוך קירות הלב; ציירו לעצמכם שאתם נמצאים בבית החולים, רואים את רבינו מתייסר, שומעים את דברי הרופאים, עד כמה הוא זקוק לרפואה וישועה ואז תפלתכם תראה אחרת לגמרי.

בזמן המלחמה בארץ ישראל בשנת תשכ"ז, הרבה המשגיח לתבוע בשיחות ובוועדים בישיבת פוניבז', שיישאו בעול עם רבים מבני ישראל המתגוללים בשדות במצב מלחמה ופחד מוות לנגד עיניהם עם בני משפחותיהם המודאגים, והדגיש שחובה זו אינה רק מצד מדרגת "נושא בעול עם חברו", אלא מעצם החובה בפשוטה של "ואהבת לרעך כמוך" שמכוחה לבד חייב כל אחד להיות מודאג ומצטער ממש.

על המדרגה הגבוהה אליה הגיע המשגיח זצ"ל בכח זה של ציור וחוש, מסופר שכשהתחילו להשתמש ב'שלט רחוק' אותו מכשיר שבלחיצת כפתור אפשר לפתוח ולנעול את הרכב, אירע פעם כשיצא מהישיבה לנסוע ברכבו של אחד האברכים וראה שפותח את דלת רכבו עם ה'שלט הרחוק'. התפעל ואמר שכשרואים ששייך דבר כזה, יותר קל להבין שיש מושג של השפעה חיובית ושליטת מרחוק, ולא צריך דווקא להתעסק עם הדבר עצמו כדי להיות מושפע.

כיוצא בזה, כשהתחילו להשתמש ב'דיבוריות' אותם אוניויות מיוחדות בהם ניתן לשוחח בלי לאחוז ביד את המכשיר, ואנשים משוחחים בהם באמצע הרחוב בלי להתבייש - שיחשבו עליהם שהם מדברים לעצמם, אמר המשגיח: "עכשיו כבר אין תירוצים. פעם כשחינכו לנצל את הזמן, ולשנן משניות גם בהליכה ברחוב, היו שטענו שהם מתביישים, משום שאולי יראו כמדברים לעצמם, אבל עכשיו

שרואים שאנשים לא מתביישים וכשעוסקים

וממהירים לא מתביישים

שיחשבו שמדברים

לעצמם, ודאי שעבור

קנין רוחני כה עצום

כלימוד התורה

כדאי הוא הדבר".

העונג בהכנות לשבת קודש

בעניין ההכנות לשבת, ראוי להזכיר שהסיוע והעזרה בהכנות לקראת השבת, שייכים לכל בני הבית ואף על בעל הבית ליטול בהם חלק. ואמנם האשה נושאת בעיקר בדרך כלל בנטל זה, אך יש לזכור שגם תלמיד חכם שתורתו אומנותו אף עליו מוטלת החובה להשתדל ולטרוח בהכנת דבר מה לכבוד שבת קודש.

ומצינו בגמרא (שבת קיט, א) שהאמוראים הקדושים היו משתתפים בהכנות לשבת. רב חסדא היה מחתך הירק דק דק, רבה ורב יוסף היו מבקעין העצים, רבי זירא היה מדליק את האש, ורב נחמן היה מתקן את הבית - מכניס כלים הצריכים לשבת ומפנה את כלי ימי החול. ומהם ילמד כל אדם ולא יעלה על דעתו שהעמל והטורח בהכנות לשבת פוגמים בכבודו. אדרבה, זהו כבודו שמכבד את השבת.

זכורני ימים מקדם, באדוני אבי ומורי עטרת ראשי רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אשר גם בזקנותו היה ממשיך לטרוח בהכנות השבת. מנהג קבוע היה בידו לעסוק בכיבוס הבגדים שיהיו צחים ונקיים כראוי לכבוד שבת והיה מניחם לאחר כיבוסם דבר דבר במקומו. גם דרכו הייתה להרתיע את מיחם המים שיחא מוכן לכבוד שבת קודש. ועוד הכנות היה נוהג לעשות לכבוד שבת קודש מתוך שמחה של מצווה.

ובחסדי שמים אף אני ממשיך במנהג

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "דברי ירמיהו" (ירמיה א)

הקשר לשבת: בהפטרה מסופר על נבואת הפורענות שהתנבא ירמיה על חורבן ירושלים, והיא הפטרה ראשונה לשלשת הפטרות שמפטירין בשלשת השבתות שלפני תשעה באב.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

גודל טובתו של המלוח

ויש לנו עוד ללמוד, מזה שאסור לשבח את החבר בקול גדול, שאם אחד השיג הלוואה מאת חברו, והוא מפרסם לכל את גודל טובתו של המלוח. כי על ידי זה מצוי הוא, שיתקבצו אליו אנשים רעים, ואינו יכול להשטט עצמו מהם. וחייב האדם לשמור את פיו ואת לשונו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כל מעשיו של פנחס היו לשם שמים

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל"
(במדבר כה, יא)

אמרו חז"ל (ירושלמי סנהדרין פ"ה ה"ב) כי כל מה שעשה פנחס היה בלתי לה' לבדו, והוא מסר את עצמו לכבוד הקב"ה וקדושת מחנה ישראל.

ובאמת שיש מקום לשאול, שהרי באותו מעמד נכחו גם משה רבינו, אהרן הכהן ושבעים הזקנים, ולא עוד, אלא שאמרו חז"ל (ירושלמי גיטין, פ"א ה"ב) "אין מורין הלכה בפני רבו", ואם כן כיצד הלך פנחס והרג נשיא מישראל על דעת עצמו?!

ודבר מפליא הוא עוד יותר, שהרי חז"ל אומרים על פנחס (סנהדרין פב, א) "ראה מעשה ונזכר הלכה", ואם כן, מדוע פנחס לא הזכיר הלכה זו למשה רבינו עצמו, ואז היה מקבל רשות גמורה ממשה רבינו ללכת ולהרוג את החוטא, ולא היה צריך להיות בגדר של "מורה הלכה" שעונשו מפורש במיתה?

והנראה בביאור דברי חז"ל; "ראה מעשה ונזכר הלכה". כלומר, פנחס ראה את המעשה של אדם הראשון ונזכר הלכה. נזכר שהקב"ה אמר לאדם הראשון (בראשית ב, יז) שלא לאכול מעץ הדעת. והנה אדם הראשון חשב כי אכן ראוי לו לאכול, כיון שהוא היה פיקח וידע שאם יאכל מעץ הדעת הרי שעל ידי כך, כביכול, הוא יוכל לעבוד את ה' ביתר שאת ובעוצמה חזקה יותר.

כלומר, באדם הראשון נכנסה גאוה של אש זרה אשר לא צויה אותו ה' ובגלל זה חטא. שהרי במקום לחשוב על השי"ת ועל מצוותיו, הוא חשב רק על עצמו, כיצד להגדיל את כבודו שלו, כדי לעבור על ציווי השי"ת.

כל זה נבע מכך שלאדם הראשון לא היתה לו כלל זכות אבות. הוא היה יציר כפיו של הקב"ה וחשב שהכל מותר לו, וכך בא לידי חטא. רואים מכאן את המעלה של זכות אבות. לאדם הראשון לא היתה זכות אבות שתגן עליו, ואילו לפנחס היתה זכות אבות, שהרי בשל כך הכתוב מייחס אותו אחר אהרן הכהן. ודווקא זכות אבות זו סייעה לו ביותר לעמוד בניסיון.

ובשעה שפנחס הרגיש בסכנה הגדולה שריחפה מעל בני ישראל, בגלל חטאו של נשיא שבט שמעון, לא היה לו פרק זמן בכדי להתיעץ עם משה רבינו ולקבל ממנו פסק הלכה. אילו היה נפנה להתיעץ עם משה כדי לידע את ההלכה, בינתיים היו מתים אלפים מבני ישראל. ואז החליט על דעת עצמו תוך סיכון גדול על חייו, ואפילו יפסיד את עולמו, רק כדי להציל את בני ישראל ולקנאות את שם ה' המחולל.

משום כן, מיד קם מתוך העדה ולקח רומח בידו, והלך והרג את החוטאים, כדי לעצור את המגיפה. ואכן על כך קיבל שכר גדול של חיים ארוכים, ומאותה שעה זכה לקבל את כתר הכהונה (כמבואר בזבחים קא, א) וקיבל את הברכה החשובה; "הנני נתן לו את בריתי שלום".

משום כן נתן לו הקב"ה לפנחס את שכרו הגדול. ומהו השכר? "הנני נתן לו את בריתי שלום, והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם", כיון שכל מעשיו היו לשם שמים.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

בימי קדם, צער החורבן היה כה מוחשי וקרוב ללב, כך שכל יהודי הרגיש היטב את משמעות האבילות של ימי בין המצרים. האוירה ברחובות העיר היתה בימי בין המצרים בכלל ובתשעת הימים בפרט, טבולה באוירת קדרות ויגון. האבילות מילאה את חיי היום יום מנער ועד זקן טף ונשים.

בדורנו, דור עקבתא דמשיחא, סימני האבילות וצער השכינה, נדחקו לשוליים כאשר צרות הכלל והפרט עוטפים ומעיקים וכמאמר חכמינו ז"ל "צרות האחרונות משכחות את הראשונות". ובכל זאת, הציפיה לגאולה השלימה והקרובה צריכה להיות על ראש שמחתנו ובראש מעיינינו.

ראש ישיבת 'פורת יוסף' האזין פעם לשיחת תלמידים שעסקה בענייני פוליטיקה על בחירת מושלים ושרים, וגער בהם:

"מי שמדבר בעניינים אלה, כאילו אינו מצפה לבוא המשיח ח"ו. שהרי אדם צריך לצפות בכל רגע לביאתו. וכשיבוא המשיח, יתבטלו כל המלכויות. ומה לנו להתעסק בענייני מלכויות שברגע אחד יכולים להתבטל?"

והוסיף עוד והסביר: "הדבר דומה לאדם המזמין מונית, מחכה ברחוב ואינו מסיח דעתו מלהמתין לה, כי בכל רגע היא יכולה להגיע. כך יש לדעת, שבכל רגע ורגע יכול המשיח לבוא!"

וכבר קונן על כך בספר 'קב הישר' (פרק צ"ג) וציין למה שכתב האר"י "על מורנו הרב אברהם הלוי שהיתה דירתו בצפת, ובכל חצות לילה היה קם וסובב ברחובות של כל היהודים ונתן קולו בקול מר ואמר: אחינו בית ישראל. הלא ידוע לכם, שהשכינה בעוונותינו הרבים בגלות, ובית מקדשנו היה לשריפת אש, וישראל הם בגלות המר וסובלים ייסורים ועינויים קשים ומרים, ואתם שוכבים על מטותיכם בהשקט ובטח? קומו ונצעק אל ה' אלוקינו אולי ישמע ה' את קול תפילתנו וירחם על עמו שארית פליטת ישראל! והיה החסיד צועק ולא נתן מנוחה לכל בני העיר".

דברים נוקבים כותב הגאון רבי אליעזר פאפו זצ"ל, בעל ה'פלא יועץ', בקשר לתחושת הצער והאבילות על חורבן הבית. וכה הם דבריו:

"וכן ראוי להצטער על חורבן בית המקדש, שנחרב בעוונותינו, לא על שאנו גולים דוויים וסחופים, אלא על צער השמים כי גדול מאוד..."

והרי זה דומה לבן האוהב את אביו, והכעיסו כעס גדול, עד שהוכרח לעזוב. אם הבן אוהב ונאמן, אינו חושש על מכותיו כלל, אלא על כעס וצער אביו".

ובאמת עוד בדורות הקודמים היה זה מחזה נפוץ לראות יהודים פשוטי עם וגדולי תורה המקוננים בימי בין המצרים על צער השכינה וחורבן הבית. "זכורני, סיפר המשגיח הגה"צ רבי אליהו לאפיין זצ"ל, בימי נעורי, הייתי ילד קטן, ונכנסתי בימי המצרים בין י"ז בתמוז לתשעה באב לבית הכנסת הגדול בשעה שתיים אחרי חצות היום, מצאתי בית כנסת מלא אנשים יושבים על הארץ ועורכים תיקון חצות. מי היו אלו האנשים, סנדלרים חייטים ונגרים, אנשים פשוטים ידעו שיש לערוך תיקון חצות ולבכות על חורבן בית מקדשנו בג' השבועות של בין המצרים. כיום אין רואים זה בכלל, עכ"פ יכול להיות שבדבר זה אנו נאמר "מה נדברנו עליך" - בשעת חצות דברתם דיבורים אחרים במקום תיקון חצות על חורבן בית המקדש, וזהו "חזקו עלי דבריכם"...

הילולא דצדיקיא

כל שהיא וכתב עליה מן הסתם שמות הקודש, ואחר מכן יצק לתוכה מעט שמן זית ומחק את הכתוב בצלוחית. ואמר לאם; קחי את הצלוחית עם השמן והניחי על בטנו של הרך הנולד. והיה אם יחיה עד הבוקר - תמולו אותו מיד, ואל תחששו לדברי הרופאים, ובשעת המילה קראו אותו בשם 'שלמה' - על שם הצדיק רבינו שלמה בן לחנש ממארקש (וכנראה שארע לו נס גדול עם איזה נחש, ולכן נקרא שמו לחנש, מלשון נחש).

וכך באמת היה. הורי הניחו את הצלחת על בטני, ובבוקר מיד מלו אותי וקראו את שמי בשעת הברית על שמו של הצדיק 'שלמה', ומני אז כל הכאבים חלפו ותמו ונגעשיתי מאז כבריה חדשה.

בעל המלאכה פנה לר' דוד הכהן ואמר לו; אם כן, אני הוא זה הילד שלמה הניצב לפניך, עימי היה הנס ופלא הזה וברוך ה' אני בריא ושלם. זהו כוחם של צדיקים.

ממעשה זה, סח לימים מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, למדתי זה הפעם הראשונה כי מורי אבי ע"ה היה משתמש בשמות הקודש, ומעשה זה הכה הדים רבים במשך שנים באותו בית החולים, ובכך נתקדש שם ה' ברבים.

רבי דוד הכהן נ"י סיפר שבעקבות תקלה בצנרת ביתו הביא בעל מלאכה ששמו שלמה אביסרור שיתקן את הצריך תיקון, והוא כבן חמישים שנה. לפתע הבעל מלאכה נתקלו עיניו בקופת צדקה שעליה מתנוססת דמות דיוקנו של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, מיד הפסיק ממלאכתו וניגש אל בעל הבית ואמר לו שב ואספר לך על הנס שארע לי בזכותו של הצדיק, וכי את חיי אני חב לו.

ומעשה שהיה, כך היה, סיפר:

לפני כחמישים שנה כשאימי הייתה מעוברת בי, היא מעדה ונפלה על בטנה בחבטה חזקה. ולאחר בדיקות גילו הרופאים כי העובר ניזוק וכשיצא לאוויר העולם יהיו לו בעיות חמורות בחלל הבטן בעקבות נפילה זו.

ואכן כך היה, מיד שנולדתי סבלתי מכאבים עזים בבטן. יום יום הורי היו רצים עימי לבית החולים ומחפשים מזור לכאבים, הניחו לי חגורה שחורה קבועה בבטן, וניסו בכל מיני תרופות למיניהם, ופעם כמעט ונכוותי קשות ממים חמים שהניחו לי על בטני בחוסר זהירות.

והנה באה סבתי ע"ה ואמרה לאימי דעי לך כי אם מעוניינת את ברפואה שלמה גשי לצדיק רבינו משה אהרן פינטו זיע"א הנמצא בקרבתנו, ותשאלו בעצתו.

ואכן באמונת חכמים תמימה הורי פנו אל כ"ק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, וביקשו את עצתו וברכתו. אך לתדהמתם הרב אמר להם "אני לא רואה אף ילד..."

הורי אמרו לו בפליאה; היתכן? הרי בננו הוא חי ומאושפז בבית החולים!

הצדיק הרהר בדבר ושאל אותם; האם מלתם אותו?

כשהורי ענו לו בשלילה, שעדיין הילד לא נכנס בבריתו של אברהם אבינו ע"ה לפי שלא הייתה אפשרות למולו מחמת חוליו, השיב הצדיק ואמר להם; אם כן אפוא זו היא הסיבה שאין אני רואה אותו.

רבי משה אהרן פינטו זיע"א נטל צלוחית

